

Χαίρε μύρον, χείρε χρίσμα,
ψάλλει κάθε Κορδονάτος,
Έσκασε μί τόσο πείσμα
κι' ό πολύς Μκυρογορδάτος.

"Έσκασε κι' ό Σαλταμπάσης,
Έσκασε κι' αυτός ό Σκάσης,
κι' άλλοι προλόγους γερσί,
πού δέν βρήκανε άραάα
νέμπουν μίσα 'σ'ήν τετραδά
τού κυρίου Θεωδωρή.

Μίς 'σ'όν ένδοξον άγώνα
τί σκασίλα και τί λύπη!...
βλέπουν τόν χρυσόν Νυμφώνα
όμως ένδομα τούς λείπει
νά καθίσουν εις αυτόν
και ό θρηνούσι μί κοπετόν.

Σήμερα Λαζάρου σγόλη
και τά βάζια πίνουν όλοι,
και τής λύρας αι χορδαί
ένκνουνόν τόν Θεωδωράκη:
είρθε Λάζαρι περιδ
γιά νά λείψή τ'ο σάρακι,
νι ποτίσιμα, νι σκαλίσιμα,
σ'ό μ'ε σώσεις κι' άπολείς με.»

Τρίτη φαντασία είδος βουρλοισία.

"Ηλεκτρική 'ρωλόγι μεσάνυκτα σημαίνει,
δέν σείνει' ένα φύλλο 'σ'ό φύσημα τής αύρας,
και ρήτορες καμπόσοι κοιμούνται κουρασμένοι
άφου ξεσβερκωθήκαν μί τήν γιορτή τής Λαύρας.

'Ο Φασουλής μονάχος εκ τών πατριωτών
στεφάνους τρείς κρατών
σφικτά σφικτά δεμένους μί σπάγους και κορδόνια,
'σ'ουό Πανεπιστημιού τάγάματα προβαίνει
γιά νά τά στεφανώση καθός κι' εις άλλα χρόνια,
κι' άκίνητος μπαστάκος ένόπλιον των μένει.

Θαρρεί τούς άπεργούντας πώς βλέπει φοιτητάς
κι' άκούεται μακρόθεν βοή και σαματάς.
Φαντάζεται μί τρέμον πός πρόσωπ' άντικρύζει
ρητόρων τραγικά,
κι' όπέρ τήν κεραλήν του φλογώδης λαμπυρίζει
ό κόσμος τής Ρομά.

'Εμπρός του παρελαίνει στρατός φοιτητριών
και πρό τών άγαλμάτων χερσεί τών τριών,
κι' αυτός θαρρεί πός είναι ψευδής δαιμόνων πλάνη
και τόν σταυρό του κάνει.

'Στόν Κοραή σμόνι μί τρίγας άρθεμίνας
και πύρινη ματιά,

κι' έκείνος μί τήν μύτη τής πέτρινης του πίνας
τού δίνει μιά ματιά.

Θαρρεί πώς άπ' όπισω τόν κουνηγούν κορίτσα
κι' εμπρός 'σ'όν Πικτιάρχη τόν τράχηλον του κλίνει,
άλλά κι' αυτός σκάνει 'φλά τήν πατερίτσα
και δίχως γρη νά βγάλη τόν άφάλο τού λίνει.

Κι' ένφ' γερκίς τής τρώει χωρίς τά χωρατά
τόν σπρώχνει πρός τόν Ρήγαν άκάθικτος όρμή,
άλλ' όμως ποίον θαύμα!... έμβρόντητος κυττά
τού Μπαρμπά τ'ο κεράλι 'σ'ουό Ρήγα τ'ο κορμί,
κι' είξισαται και χάσει μί πηχναίον στόμα
πώς Θεώωρος και Ρήγας 'γενήκαν ένα σώμα.

Κι' άφου μί φρίκη είδε τοιαύτα θαυμαστά
πέϊός ό κακοκίρσις 'σ'όν Πειραιά κατίθη,
και 'σ'όν Καρκίσκακη στήλόνεται 'μπροστά
και τόν άποκαλύπτει και τίτσιμα ρητορείσι.

'Ω στρατηγή τής Ρούμελης κι' υίό τής Καλογριας,
είδ' τής σήμερον φυλής τ'ο σκαλιώδες κρίας,
είδ' τόν Βίσμαρκ Θεωδωρήν, είδ' τούς Κορδονάτους,
είδ' και τόν Χαρίλαον, σωστόν Καθούρ τού κράτους,
πούκανε τ'ο Ρωμαιοί να τρήχη σάν καθούρι,
και σί κλουβί κατάκλειστο νά τρώη καναβούρι.

'Είό κι' ήμών τών ταπεινών τάμύριττα παθήματα
κι' είπ' 'σ'ουό Βίσμαρκ και Καθούρ τά ψηφοφά θύματα:
« Μιγάτως σας ευχαριστώ κι' ευγνώμων θαμαι πάντα
'σ'ουός νιούς άπογόνους μου γι' αυτόν τόν άνδριάντα.
Τό νά σκεφθίτε άγαλμα και ό' ήμ'ε νά κάνετε
παραπολύ συμβολικόν και πρακτικόν τ'ο 'βρίσκω,
γιατί σάν μ' άντικρύζετε ποτι δέν θά ξεγάνετε
πώς ή κοιλιά σας πίνωται νά παίξη Καρκίσκο.»

Και καμπούσις ποικιλίας, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

'Ο Γέννης 'Αιδονόπουλος σαλπίζει γελαστός:
«είλατε και σας έφαρα τά καλοκαρινά,»
και τρήχει κόσμος άγνωστος και πάμπολυ γνωστός
'σ'όν ράπτην τόν πανήμνητον νά 'ξη τά φετινά.
Κύρ Γέννη, κόψε και γιά μ'ε, κύρ Γέννη και γιά μ'ένα,
κι' ή φερωταίς φαλλίσις του δουλιώνον όλοίνα,
και νά κοστούμιμα κι' όμορραίς και λιθεντάς περίσιμα,
πού τύρα νάχουν μπρος σ' αυτά και Λόντρας και Παρί-
[σικ.

Θαυμαστόν Ζυθοκόλειον έν τή Κωνσταντινουπόλει
τού Κλέάνθου Δημοπούλου, πού τ'ο ξέρου όλοις κι' όλοι.
'Αφρονία προύτων έκλεκτών 'Ανατολής
και μ'έξιδες έκαουσμίνοι, πού ντυνιζαί τόν νού του χάνει,
και μιά μύτρα πούναι τρέλλα και καθίνας ντερτιλιής
μ' ένα όθ' ποτήριμα μόνο τού διαβόλου κείρι κάνει.
Κι' ή διούθουσι: θά π'η... νά λοιπόν μί μιά πιανά...
Πέραν, όρμος τ'ο Βάετρον, άριθμός δικαστηριά.